

Arrest

nr. 296 223 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 292 510 van 31 juli 2023.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORRÉ, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 juni 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 29 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 27 februari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 28 september 2018 (RvV 28 september 2018, nr. 210 355).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 28 januari 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

1.4. Verzoeker diende op 19 september 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 april 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Verzoeker werd op 11 maart 2023 geïnterpelleerd door de politie bij een verdachte transactie, naderhand aangehouden en op 5 mei 2023 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens drughandel.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 19 juli 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoeker werd hiervan op 19 juli 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verktaart te heten(1):

Naam: A.(…) I.(…)

Voornaam: A.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Djibouti (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten) die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen - verkoop, te koop aanbieden, leveren of afleveren van middelen zonder vergunning, ais dader of mededader - en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 05.05.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene en zijn kompaan door de politie van Antwerpen op 11.03.2023 betrapt werden tijdens een verdachte transactie. Tijdens de interpellatie van beiden werden 22 paxons crack weggegooid. Betrokkene was in het bezit van cannabis en verpakkingsmateriaal. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is

een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationelemiddelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel Verbunden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige économie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. biz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Uit de precaire verblijfstoestand van betrokkene, de maatschappelijke impact en het lucratieve karakter van zijn misdadige gedrag kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 11.05.2023 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van de administratie. Betrokkene verklaart acht jaar geleden in België te zijn toegekomen. Een vaste partner heeft hij hier niet, noch minderjarige kinderen. Andere familieleden ook niet behalve zijn vader die in België recht heeft op verblijf en die regelmatig op bezoek komt in de gevangenis. Betrokkene beweert een procedure tot gezinshereniging te hebben gestart met zijn vader. Geen spoor van deze procedure is terug te vinden in zijn administratief dossier. Bovendien heeft artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen genieten niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casus is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene, die meerderjarig is, en zijn vader. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tót bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden met zijn vader wordt dan ook niet aangenomen. Zijn moeder verblijft in Djibouti, zijn zus studeert in Ethiopie. De betrokkene heeft dan ook familieleden in zijn land van herkomst bij wie hij mogelijks terecht kan. Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. Specifieke redenen om niet te kunnen terugkeren naar Djibouti haalt hij niet aan.

Betrokkene heeft twee asielaanvragen ingediend: een eerste in Italië op 24.03.2017 en een tweede in België op 29.06.2017. Geen van beide procedures heeft voor betrokkene een positief resultaat opgeleverd. Zo blijkt uit het dossier van de betrokkene dat hij bij het CGVS geen motieven aanhaalde in het kader van de vluchtelingenconventie. Zo gaf hij enkel aan zich bij zijn vader te willen voegen in België. Zijn regularisatieaanvraag om humanitaire redenen ingediend op 19.09.2019 werd op 07.04.2021 onontvankelijk verklaard. Verder verklaart betrokkene niet te kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong omdat hij hier een hangende procedure gezinshereniging heeft met zijn vader. Dit kon niet bevestigd worden. Deze ongestaafde verkering valt voorts niet binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Derhalve werd een schending van artikel 3 en 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt door betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vhwilling vertrek wordt toegestaan: 0 Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken.

r Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene heeft in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 11.05.2023 verklaard acht jaar geleden in België te zijn toegekomen. Indien weliswaar kan worden gesteld dat betrokkene in België op 29.06.2017 internationale bescherming heeft gevraagd en op 19.09.2019 een regularisatieaanvraag

om humanitaire redenen, dient er te worden opgemerkt dat geen van beide procedures voor betrokkene een positief resultaat heeft opgeleverd.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft op 27.02.2018 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming niet toe te kennen en de regularisatieaanvraag werd op 07.04.2021 onontvankelijk verklaard. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf sindsdien op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft twee asielaanvragen ingediend: een eerste in Italië op 24.03.2017 en een tweede in België op 29.06.2017. Geen van beide procedures heeft voor betrokkene een positief resultaat opgeleverd. Zijn regularisatieaanvraag om humanitaire redenen ingediend op 19.09.2019 werd op 07.04.2021 onontvankelijk verklaard.

E Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen - verkoop, te koop aanbieden, leveren of afleveren van middelen zonder vergunning, als dader of mededader- en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 05.05.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene en zijn kompaan door de politie van Antwerpen op 11.03.2023 betrapt werden tijdens een verdachte transactie. Tijdens de interpellatie van beiden werden 22 paxons crack weggegooid. Betrokkene was in het bezit van cannabis en verpakkingsmateriaal. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: *46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationelemiddelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. biz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Uit de precaire verblijfstoestand van betrokkene, de maatschappelijke impact en het lucratieve karakter van zijn misdadige gedrag kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Terugleiding naar de grans

REDEN VAN DE BESLISSING TOTTERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengen acquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen - verkoop, te koop aanbieden, leveren of afleveren van middelen zonder vergunning, als dader of mededader - en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 05.05.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene en zijn kompaan door de politie van Antwerpen op 11.03.2023 betrappt werden tijdens een verdachte transactie. Tijdens de interpellatie van beiden werden 22 paxons crack weggegooid. Betrokkene was in het bezit van cannabis en verpakkingsmateriaal. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan.

Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Uit de preciaire verblijfstoestand van betrokkene, de maatschappelijke impact en het lucratieve karakter van zijn misdadige gedrag kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

V Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene heeft in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 11.05.2023 verklaard acht jaar geleden in België te zijn toegekomen. Indien weliswaar kan worden gesteld dat betrokkene in België op 29.06.2017 internationale bescherming heeft gevraagd en op 19.09.2019 een regularisatieaanvraag om humanitaire redenen, dient er te worden opgemerkt dat geen van beide procedures voor betrokkene een positief resultaat heeft opgeleverd. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft op 27.02.2018 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming niet toe te kennen en de regularisatieaanvraag werd op 07.04.2021 onontvankelijk verklaard. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf sindsdien op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft twee asielaanvragen ingediend: een eerste in Italië op 24.03.2017 en een tweede in België op 29.06.2017. Geen van beide procedures heeft voor betrokkene een positief resultaat opgeleverd. Zijn regularisatieaanvraag om humanitaire redenen ingediend op 19.09.2019 werd op 07.04.2021 onontvankelijk verklaard.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

r Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene heeft in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 11.05.2023 verklaard acht jaar geleden in België te zijn toegekomen. Indien weliswaar kan worden gesteld dat betrokkene in België op 29.06.2017 internationale bescherming heeft gevraagd en op 19.09.2019 een regularisatieaanvraag om humanitaire redenen, dient er te worden opgemerkt dat geen van beide procedures voor betrokkene een positief resultaat heeft opgeleverd. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft op 27.02.2018 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming niet toe te kennen en de regularisatieaanvraag werd op 07.04.2021 onontvankelijk verklaard. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf sindsdien op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft twee asielaanvragen ingediend: een eerste in Italië op 24.03.2017 en een tweede in België op 29.06.2017. Geen van beide procedures heeft voor betrokkene een positief resultaat opgeleverd. Zijn regularisatieaanvraag om humanitaire redenen ingediend op 19.09.2019 werd op 07.04.2021 onontvankelijk verklaard.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er Sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, Is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Djibouti. Mocht de overname door Djibouti niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, G.(...) V.(...), adviseur-generaal, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asie) en Migratie, de directeur van de gevangenis van Tongeren en de verantwoordelijke van het gesloten centrum

om betrokkene vanaf 19.07.2023 op te sluiten en hem onmiddellijk overte brengen naar het gesloten centrum G.(...) V.(...), adviseur-generaal, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie(3) Brussel, 19.07.2023

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), al dan niet in samenhang met artikel 13 van het EVRM, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van het beginsel van de goede trouw, het beginsel van openbaarheid van bestuur, het inzagerecht binnen een redelijke termijn, het recht op een effectief rechtsmiddel en de rechten van verdediging. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"1. Verzoeker kwam aan in België toen hij 16 jaar oud was, en verbleef de afgelopen 6 jaar ononderbroken in België.

Verzoeker heeft hier 2 jaar school gelopen. Hij heeft tevens gewerkt wanneer hij over een oranje kaart beschikte. Verder is verzoeker sinds 2018 verzoeker in begeleiding bij A. M. van CAW Antwerpen. Dankzij hun hulp heeft hij zich, onder andere, ingezet voor een startanimatorcursus van T. in april 2021, als vrijwilliger bij S., als begeleider van een sportkamp van C. K. in februari 2022 en als leider van het kamp O. S. in augustus 2022.

Hij woont sinds 2017 samen met zijn vader die over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikt.

Verzoeker heeft in België een privé- en familieleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM uitgebouwd.

Dit volgt uit de rechtspraak van het EHRM (arrest Maslov, EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk):

"In any case, the Court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not yet founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted "family life" (see Bouchelkia v. France, 29 January 1997, § 41, Reports 1997-I; El Boujaïdi, cited above, § 33; and Ezzouhdi, cited above, § 26).

63. Furthermore, the Court observes that not all settled migrants, no matter how long they have been residing in the country from which they are to be expelled, necessarily enjoy “family life” there within the meaning of Article 8. However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a “family life”, the expulsion of a settled migrant therefore constitutes an interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the “family life” rather than the “private life” aspect (see *Üner*, cited above, § 59).

64. Accordingly, the measures complained of interfered with both the applicant's “private life” and his “family life”.

De bestreden beslissing betreft geen eerste beslissing met betrekking tot de toelating tot het grondgebied, gezien verzoeker eerder een verzoek om internationale bescherming en een humanitaire regularisatie indiende. Volgens de rechtspraak van het EHRM, zoals geciteerd in de vaste rechtspraak van uw Raad, gaat het dan ook om een inmenging in de zin van artikel 8 EVRM.

Er moet met andere woorden een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM te gebeuren. De inmenging moet in overeenstemming zijn met de wet, noodzakelijk zijn in een democratische samenleving en legitiem zijn.

Verwerende partij meent dat de bestreden beslissing gerechtvaardigd is in het licht van artikel 8, tweede lid EVRM, omdat het om een noodzakelijke maatregel zou gaan, aangezien het gedrag van verzoeker ‘een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde’ vertegenwoordigt. Het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is volgens verwerende partij ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Verwerende partij komt echter op een onzorgvuldige en voorbarige wijze tot deze conclusie.

2. Aangezien er vaststaat dat verzoeker in België een privé- en familieleven heeft (zie feitenoverzicht en infra punten 2.2 en 2.4.), dient er gekeken te worden naar de impact van de bestreden beslissing op dit privé- en familieleven. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62). De summiere motivering van de bestreden beslissing rond artikel 8 EVRM verschaft geen duidelijkheid. Nergens blijkt dat er een zorgvuldige belangenafweging werd gemaakt door verwerende partij.

Zo'n belangenafweging, waartoe verwerende partij verplicht is, ziet er als volgt uit. Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez/Noorwegen*, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde een rol spelen, zoals in casu het geval is, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, *Boultif/ Zwitserland*, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;

(7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
(8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen
Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:
(9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Maslov (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk) veruidelijkt het Hof welke criteria van belang zijn in de proportionaliteitstoets, indien het gaat om een jongvolwassene die nog geen eigen gezin heeft gestart, en omwille van openbare orde feiten verwijderd dreigt te worden:

“71. In a case like the present one, where the person to be expelled is a young adult who has not yet founded a family of his own, the relevant criteria are

- the nature and seriousness of the offence committed by the applicant;
- the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled;
- the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period; and
- the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination.”

Het Hof benadrukt verder in het arrest Maslov een aantal principes waarmee in de proportionaliteitstoets rekening moet worden gehouden. Zo speelt de leeftijd van de betrokken persoon een rol bij beoordeling van de aard en ernst van de gepleegde inbreuken:

72. The Court would also clarify that the age of the person concerned can play a role when applying some of the above criteria. For instance, when assessing the nature and seriousness of the offences committed by an applicant, it has to be taken into account whether he or she committed them as a juvenile or as an adult (see, for instance, Moustaquim v. Belgium, 18 February 1991, § 44, Series A no. 193, and Radovanovic v. Austria, no. 42703/98, § 35, 22 April 2004).

Bij de beoordeling van de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland, maakt het vanzelfsprekend een verschil of de verzoeker tijdens de kindertijd naar het gastland kwam, of als volwassene:

73. In turn, when assessing the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled and the solidity of the social, cultural and family ties with the host country, it evidently makes a difference whether the person concerned had already come to the country during his or her childhood or youth, or was even born there, or whether he or she only came as an adult. This tendency is also reflected in various Council of Europe instruments, in particular in Committee of Ministers Recommendations Rec(2000)15 and Rec(2002)4 (see paragraphs 34-35 above).

Het Hof benadrukt dat hoewel artikel 8 EVRM geen absolute bescherming biedt tegen een verwijdering, er rekening moet worden gehouden met de bijzondere de situatie van vreemdelingen die een deel van hun jeugd in het gastland hebben doorgebracht, er mede opgegroeid zijn en onderwijs hebben genoten. Enkel zeer ernstige redenen kunnen een verwijdering van gevestigde vreemdelingen die een (groot) deel van hun jeugd doorbrachten in het gastland rechtvaardigen:

74. Although Article 8 provides no absolute protection against expulsion for any category of aliens (see Üner, cited above, § 55), including those who were born in the host country or moved there in their early childhood, the Court has already found that regard is to be had to the special situation of aliens who have spent most, if not all, of their childhood in the host country, were brought up there and received their education there (see Üner, § 58 in fine).

75. In short, the Court considers that for a settled migrant who has lawfully spent all or the major part of his or her childhood and youth in the host country very serious reasons are required to justify expulsion. This is all the more so where the person concerned committed the offences underlying the expulsion measure as a juvenile.

Met dit in het achterhoofd, zullen hierna de vier criteria zoals bepaald in het arrest Maslov toegepast worden op verzoekers zaak.

2.1. De aard en de ernst van de inbreuk gepleegd door de verzoeker

2.1.1. In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar 1 veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 5 mei 2023 waarbij hij omwille van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Verwerende partij stelt dat ‘uit de precaire verblijfstoestand van betrokkene, de maatschappelijke impact en het lucratieve karakter van zijn misdadige gedrag kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt’.

Verzoeker heeft effectief een misstap begaan, waarvoor hij zijn straf momenteel uitzit. Hij probeert ook op geen enkele manier zijn misstap te minimaliseren. Echter, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, betekent dit geenszins dat verzoeker automatisch een actueel gevaar voor de openbare orde

uitmaakt. Hij heeft een vaste woonplaats bij zijn vader in Antwerpen, een sociaal netwerk in België, en ook motivatie om opnieuw vrijwilligerswerk te starten (zie ook supra).

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest¹: “het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”² Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde.³ Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt.⁴

Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij meent dat dit het geval is.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is niet voldoende, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten. Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.⁵ Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan – een louter hypothetische kans volstaat niet.⁶

Relevant is tot slot de beoordeling van het EHRM zelf van de aard en ernst van bepaalde misdrijven in twee gelijklopende dossiers.

Het arrest Maslov t. Oostenrijk handelt over iemand die op de leeftijd van zes jaar in Oostenrijk aankwam, daar school liep, en wiens familie er over een verblijfsrecht beschikte. De betrokkene werd veroordeeld door de jeugdrechtbank voor 22 zware inbraken in bende (‘aggravated gang burglary’) en pogingen tot zware inbraken in bende, lidmaatschap van een bende, slagen en verwondingen, en het ongeoorloofd gebruik van een voertuig. De betrokkene werd veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf, waarvan 13 met uitstel. Een tweede veroordeling voor 15 maanden gevangenisstraf volgde, na een veroordeling door dezelfde rechtbank voor 18 zware inbraken in bende en pogingen tot zware inbraken in bende. Daarbij werd ook de eerder straf van 13 maanden gevangenisstraf met uitstel herzien, waarbij de betrokkene deze straf volledig diende uit te zitten.

In de zaak Moustaquim t. België (EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim/België) gaat het om een gelijkaardige situatie, waarbij de betrokkene sinds zijn jeugd met zijn familie in het gastland verbleef. Hier werd de betrokkene ‘uit handen gegeven’ door de jeugdrechtbank, die de zaak doorverwees naar de correctionele rechtbank. Het Hof van Beroep verklaarde hem schuldig voor 22 van de 26 ten laste gelegde misdrijven, en legde een gevangenisstraf op van twee jaar. Het Hof verklaarde de betrokkene schuldig aan vier zware diefstallen, 12 pogingen tot zware diefstal, gewone diefstal, heling, vernieling van een voertuig, slagen en/of verwondingen en bedreigend gedrag.

In beide gevallen oordeelde het EHRM dat een verwijdering van de betrokkenen niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, en een schending zou vormen van het privé/familieleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

In zowel Maslov als Moustaquim was er sprake van veroordelingen (en zelfs meerdere) door de rechtbank. In Moustaquim werd de betrokkene uit handen gegeven en diende hij voor de correctionele rechtbank te verschijnen. Daar werd een gevangenisstraf van twee jaar opgelegd.

Ook verzoeker kwam op jonge leeftijd naar het gastland, genoot hier onderwijs en heeft dichte familie die over een verblijfsrecht van het gastland beschikt. Indien het EHRM van mening was in Maslov en Moustaquim dat er sprake was van een schending van artikel 8 EVRM, aangezien het in de ogen van het EHRM niet ging om zeer ernstige feiten die een verwijdering kunnen rechtvaardigen, dan is dit a fortiori voor verzoeker het geval, voor wie er in vergelijking slechts een 1 veroordeling met een gevangenisstraf van 18 maanden bestaat.

Het beschermde privéleven omhelst daarnaast erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit: “However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61), and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I), it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitute part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a “family life”, therefore, the Court considers that the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the “family life” rather than the “private life” aspect.” (EHRM, GK, *Üner t. Nederland*, 5 juli 2005, §59.)

Verzoekers privéleven bestaat onder andere uit het feit dat hij hier al meer dan 6 jaar verblijft. Hij is hier opgegroeid als jongvolwassene, school gelopen, gewerkt en vrijwilligerswerk gedaan, heeft daardoor duurzame banden met zijn omgeving opgebouwd, is cultureel en economisch geïntegreerd, leeft samen met zijn vader te Antwerpen, heeft hier vele vrienden en kennissen, ...

De bestreden beslissing bevat geen enkele motivatie over dit privéleven. Dit werd op geen enkele manier in rekening gebracht door verwerende partij.

Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezins- en privéleven, en verwerende partij hiervan op de hoogte was, moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven.

Elke lidstaat heeft het recht het verblijf en binnenkomst van vreemdelingen te controleren onder het EVRM. Het EVRM garandeert geen recht op verblijf of binnenkomst op zich, en in *Uner v. Nederland* stelt de Grote Kamer van het Hof daarbij in §54:

"(...) and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see Dalia v. France, judgment of 19 February 1998, Reports 1998-I, p. 91, § 52; Mehemi v. France, judgment of 26 September 1997, Reports 1997-VI, p. 1971, § 34; Boultif v. Switzerland, cited above, § 46; and Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, ECHR 2003-X, § 113)"

Een lidstaat kan dus in geval van misdrijven een veroordeelde vreemdeling het land uitzetten, mits deze beslissing in overeenstemming is met wat voorzien is door de wet, noodzakelijk is in een democratische samenleving, en proportioneel ten opzichte van een legitiem doel, dus in zoverre het tweede lid van artikel 8 EVRM gerespecteerd werd.

In *Üner t. Nederland* zet de Grote Kamer nog eens de lijnen uit met betrekking tot artikel 8 EVRM in het geval er een misdrijf gepleegd werd. Er wordt aangegeven dat zelfs als de bepaling geen absoluut recht op niet-verwijdering inhoudt, de rechtspraak van het Hof wel erg duidelijk maakt dat er omstandigheden zijn waarbij een verwijdering aanleiding geeft tot een schending van het recht op een privéleven.

"Even if Article 8 of the Convention does not therefore contain an absolute right for any category of alien not to be expelled, the Court's case-law amply demonstrates that there are circumstances where the expulsion of an alien will give rise to a violation of that provision (see, for example, the judgments in Moustaquim v. Belgium, Beldjoudi v. France and Boultif v. Switzerland, cited above; see also Amrollahi v. Denmark, no. 56811/00, 11 July 2002; Yilmaz v. Germany, no. 52853/99, 17 April 2003; and Keles v. Germany, 32231/02, 27 October 2005)." (EHRM, GK, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §57)

Het Hof geeft in *Üner t. Nederland* aan wat de criteria zijn die gebruikt moeten worden om in te schatten of een inmenging in het privéleven noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is t.o.v. een legitiem doel:

"In the case of Boultif the Court elaborated the relevant criteria which it would use in order to assess whether an expulsion measure was necessary in a democratic society and proportionate to the legitimate aim pursued.

These criteria, as reproduced in paragraph 40 of the Chamber judgment in the present case, are the following:

- the nature and seriousness of the offence committed by the applicant;
- the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled;
- the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period;
- the nationalities of the various persons concerned;
- the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life;
- whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship;
- whether there are children of the marriage, and if so, their age; and the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled.

58. The Court would wish to make explicit two criteria which may already be implicit in those identified in the Boultif judgment: - the best interests and well-being of the children, in particular the seriousness of the difficulties which any children of the applicant are likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled; and - the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination. As to the first point, the Court notes that this is already reflected in its existing case law (see, for example, *Şen v. the Netherlands*, no. 31465/96, § 40, 21 December 2001, *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 47, 1 December 2005) and is in line with the Committee of Ministers' Recommendation Rec(2002)4 on the legal status of persons admitted for family reunification (see paragraph 38 above). As to the second point, it is to be noted that, although the applicant in the case of Boultif was already an adult when he entered Switzerland, the Court has held the "Boultif criteria" to apply all the more so (*à plus forte raison*) to cases concerning applicants who were born in the host country or who moved there at an early age (see *Mokrani v. France*, no. 52206/99, § 31, 15 July 2003). Indeed,

the rationale behind making the duration of a person's stay in the host country one of the elements to be taken into account lies in the assumption that the longer a person has been residing in a particular country the stronger his or her ties with that country and the weaker the ties with the country of his or her nationality will be. Seen against that background, it is self-evident that the Court will have regard to the special situation of aliens who have spent most, if not all, their childhood in the host country, were brought up there and received their education there.” (EHRM, GK, Üner t. Nederland, 5 juli 2005, §§57-58)

Uw Raad bevestigde deze criteria in een arrest nr. 197 311 van 22 december 2017 en stelde als volgt:

“3.12. In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

(1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;

(2) de duur van het verblijf in het gastland;

(3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;

(4) de nationaliteit van alle betrokkenen;

(5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven

(6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);

(7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;

(8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

(9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).”

In het geval van vreemdelingen die veroordeeld werden voor een misdrijf dient bijgevolg te worden nagegaan of de uitwijzing noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is met het doel van de maatregel, in het bijzonder rekening houdende met de Boultif-criteria, quod non.

In casu moet er dus rekening gehouden worden met de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van verzoeker in België.

Zoals uw Raad in hetzelfde arrest oordeelde volstaat het louter verwijzen naar het bestaan van strafbare feiten niet om beperkende verblijfsmaatregelen op te leggen:

“3.7. [...] Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.”

Al deze elementen dienden in rekening te worden gebracht door verwerende partij, quod non.

Verzoekers hierboven geschetste familie- en privéleven weegt dan ook veel zwaarder door dan het belang voor de Staat hem verwijderd te zien. Er kan niet worden ingezien waarom de maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving noch proportioneel is.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

Deze proportionaliteitstoets had conform de zogenaamde Boultif-criteria ook als element moeten in rekening brengen dat verzoeker reeds 6 jaar in België verblijft waardoor hij een enorm sterk netwerk heeft uitgebouwd, én over een feitelijk gezinsleven beschikt met zijn vader met wie hij een bijzondere band heeft en voor wie het quasi onmogelijk zou zijn degelijke contact te onderhouden bij een verwijdering.

2.2. De duur van het verblijf van de verzoeker in het land vanwaar hij of zij zal worden verwijderd
Verzoeker kwam in België aan toen hij 17 jaar oud was. Ondertussen verblijft hij hier 6 jaar ononderbroken. Hij heeft een deel van zijn jeugd in België gependeld. Hij heeft hier school gelopen, gewerkt en vrijwilligerswerk gedaan.

2.3. De tijd verstreken sinds de inbreuk werd gepleegd en verzoekers gedrag gedurende deze periode
In het arrest Maslov benadrukt het EHRM dat minder gewicht aan dit criterium moet worden toegekend, in vergelijking met de overige criteria (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk, §95).

De bestreden beslissing geeft aan dat verzoeker werd veroordeeld voor feiten inzake drugs, en vervolgens naar de gevangenis van Turnhout en nu het gesloten centrum te Merksplas werd overgebracht.

Indien we kijken hoe verzoekers leven er uit zag de laatste periode voor hij de bestreden beslissing kreeg betekend, blijkt het volgende.

Verzoeker heeft steeds samen met zijn vader gewoond, in de gezinswoning aan de (...) 12/3 te 2020 Antwerpen.

Sinds 2018 is verzoeker in begeleiding bij A. M. van CAW Antwerpen. Dankzij hun hulp heeft hij zich, onder andere, ingezet voor een startanimatorcursus van T. in april 2021, als vrijwilliger bij S., als begeleider van een sportkamp van C. K. in februari 2022 en als leider van het kamp O. S. in augustus 2022. Zijn begeleiders van het CAW getuigen als volgt:

“In juni 2018 komt A. voor een eerste keer naar onze organisatie. Hij werd aangemeld door zijn vervolgcoach van OKAN. Hij wil informatie over zijn verblijfssituatie. Hij blijkt niet op de hoogte te zijn van zijn situatie en de gevolgen daarvan. Eind 2018 stroomt A. door naar de Jongerenwerking. Hij wil blijven werken, naar school gaan en zijn leven in België uitbouwen. In de eerste 2 jaar hebben we altijd rond zijn verblijfssituatie gewerkt. Wat niet vanzelfsprekend was.

(...) Dit is heel opvallend. Hij wil vooruit en wil voor zichzelf en zijn vader kunnen zorgen. De relatie met zijn vader is niet altijd gemakkelijk. Toch blijkt uit gesprekken met A. dat hij voor zijn vader zorgt en zijn

bijdrage levert in het huishouden. Om de vader-zoonrelatie te staven in hun vraag aan België om herenigd te mogen blijven, leggen ze een positief DNA-resultaat voor.

In de periode dat A. mocht werken, heeft hij dit ook gedaan, tot begin 2019. Hij combineerde school en werk. Zodra hij niet meer mocht werken, legde hij zich toe op school. Dit liep niet altijd vlot.

Dit erkent A. ook. Enerzijds zijn er de zorgen over zijn verblijfsstatuut, anderzijds heeft A. werk nodig om zin te geven aan zijn traject. Ook nu nog stelt hij regelmatig de vraag om te mogen werken.

Sinds 2020 komt A. ook meer langs voor een babbel, ontmoeting met andere jongeren en ontspanning. Hij komt naar de inloophmomenten en neemt regelmatig deel aan ons groepsaanbod. A. staat open voor contact, neemt een constructieve houding aan en is bereid om compromissen te sluiten. A. werkt mee aan uitwisselingen met andere jeugdgroepen zoals Kras en Scouts. Hij is het meeste geïnteresseerd in culturele activiteiten en multimedia.

Hij is bedachtzaam en bereid om na te denken over zichzelf en zijn traject. Dit zien we tijdens ons jaarlijkse zomerkamp en talentenweekend (tijdens deze twee dagen leggen we met enkele jongeren een parcours af naar het ontdekken en benoemen van eigen talenten). Tijdens dit weekend wordt duidelijk dat A. nadenkt over de toekomst. Hij is positief en gemoedelijk. A. is een rustige persoon, die niet graag op de voorgrond treedt, maar toch met alles mee is, en probleemloos samenwerkt met andere jongeren. Hij is welwillend en behulpzaam.

Omwille van de corona-epidemie kunnen we minder activiteiten organiseren, maar op de weinige kleinschalige momenten die we organiseren is A. aanwezig. Zo zorgt A. ook voor een take away-menu voor 20 personen. En dit moet tot in de puntjes in orde zijn! Hij werkt zelfstandig en nauwkeurig. Hij is ingeschreven voor de startanimatorcursus van T. in april 2021, waarna hij ook als vrijwilliger bij S. aan de slag gaat om kinderen te helpen bij sporten. Door zijn engagement als monitor en kwaliteiten als leider krijgt hij ook de kans om een sportkamp van C. K. te begeleiden tijdens de Krokusvakantie 2022, en als leider van het kamp van O. S. in augustus 2022.

A. wil zijn leven in België opbouwen. Hij gaat naar school en wil zich inzetten voor de Belgische samenleving. Hij wil vooral voor zichzelf kunnen zorgen, werken en een positieve bijdrage leveren. Een voorbeeld daarvan is zijn vrijwilligerswerk tijdens de proclamaties van Karel De Grote Hogeschool in 2021, waar hij verantwoordelijk was voor de vestiaire en je ook op hem kon rekenen voor algemeen onthaal en een vlotte babbel met de pas afgestudeerden. Het was het zoveelste bewijs dat A. hier in België zijn draai heeft gevonden en ook echt zichzelf kan zijn.” (stuk 2)

Verzoeker heeft tevens sinds april 2021 contact met zijn huidige raadsman om de nodige stappen te bespreken om zijn verblijfsituatie te regulariseren. Verzoeker probeert sindsdien een paspoort te bekomen bij de ambassade van Djibouti te Brussel om opnieuw een aanvraag tot humanitaire regularisatie cfr. artikel 9bis Vw. in te dienen. Ook zijn raadsman heeft deze ambassade al meermaals gecontacteerd. Helaas laat de ambassade steeds weten dat zijn dossier ‘geblokkeerd is’ zonder enige reden (stuk 3).

2.4. De sterkte van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

Verwerende partij onderschat de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden die verzoeker heeft met België, en overschat de band met Djibouti.

2.4.1. Verzoekers vader beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht in België.

Verwerende partij stelt het volgende over verzoekers gezins- en familielevens in België:

“Betrokkene verklaart 8 jaar geleden in België te zijn toegekomen. Een vaste partner heeft hij hier niet, noch minderjarige kinderen. Andere familieleden ook niet behalve zijn vader die in België recht heeft op verblijf en die regelmatig op bezoek komt in de gevangenis. (...) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene, die meerderjarig is, en zijn vader.”

Verwerende partij onderschat hiermee op fundamentele wijze de draagwijdte van het privé/familieleven dat verzoeker er met zijn vader op na houdt.

Het EHRM (zie bv. arrest Maslov, EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk) aanvaardt dat in sommige gevallen jongvolwassenen een familieleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM kunnen hebben met hun ouders, broers en zussen:

In any case, the Court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not yet founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted “family life” (see *Bouchelkia v. France*, 29 January 1997, § 41, Reports 1997-I; *El Boujaïdi*, cited above, § 33; and *Ezzouhdi*, cited above, § 26).

Volgens het arrest Mokrani t. Frankrijk van het EHRM van 15 juni 2003 moet er weliswaar sprake zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, vooraleer men kan spreken van een privé/familieleven onder volwassenen. Deze bijkomende elementen zijn in casu voorhanden.

Verzoeker is een jongvolwassene die 23 jaar oud werd, die nog geen eigen gezin heeft gesticht, maar bij zijn vader woont.

In de bestreden beslissing doet verwerende partij het uitschijnen alsof de vader van verzoeker louter in België verblijft (maar op een ander adres dan verzoeker), dit terwijl ze wel degelijk allebei op hetzelfde

adres samenwonen. Verzoeker woont samen met zijn vader in de gezinswoning aan de (...) 12/3 te 2020 Antwerpen.

Verwerende partij wist, of diende dit te weten. Zo had men dit om te beginnen eenvoudigerwijze aan verzoeker kunnen vragen. Het staat namelijk zo op zijn attest van gezinssamenstelling en zijn adres staat ook meermaals in zijn administratief dossier genoteerd. Tot slot bevestigen zijn begeleiders van het CAW dat verzoeker bij zijn vader inwoont.

Er is een verschil tussen een jongvolwassene die op eigen benen staat, en iemand zoals verzoeker die nog steeds bij zijn vader in de gezinswoning verblijft.

Verzoeker is daarbovenop ook nog ten laste van zijn vader. Verzoeker ging naar de OKAN school en deed interim werk terwijl hij een oranje kaart had. Doordat verzoekers verblijfsrecht niet langer geldig was, kon hij niet verder werken. Hij is samen met het CAW wel opzoek gegaan naar vrijwilligerswerk, hetgeen hij meermaals en zeer graag heeft gedaan (zie supra). Doordat verzoeker zonder verblijfsrecht niet kon werken, was hij steeds financieel afhankelijk van zijn vader.

2.4.2. Waar verwerende partij de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden die verzoeker heeft met België ernstig onderschat, overschat ze langs de andere kant de band met Djibouti.

Verwerende partij stelt:

“Zijn moeder verblijft in Djibouti, zijn zus studeert in Ethiopië. De betrokkenen heeft dan ook familieleden in zijn land van herkomst bij wie hij mogelijk terecht kan..”

Verzoeker is echter op zijn 16 jaar vertrokken uit Djibouti. Hierna verbleef hij onafgebroken hier, en keerde nooit terug naar Djibouti, zelfs niet voor een kort bezoek.

Verzoeker heeft geen gezins- of familieleden met zijn moeder in Djibouti. Zij hebben geen contact meer. Hij heeft enkel nog contact met zijn zus. Zij woont echter in Ethiopië en niet in Djibouti.

Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer ze stelt dat ‘in die zin een terugkeer geen schending van artikel 8 EVRM vormt’. Verzoekers privé- en gezins/familieleden speelt zich in België af. De loutere aanwezigheid van een moeder in Djibouti verandert daar niets aan.

2.5. De duur van de verwijdering

Samen met de bestreden beslissing, kreeg verzoeker een inreisverbod van 8 jaar betekend.

Dit maakt dat verzoeker niet enkel moet terugkeren naar Djibouti, maar minstens 8 jaar gescheiden zal worden van België, waar hij het centrum van zijn belangen heeft gevestigd en een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft uitgebouwd, en waar hij een familieleden met zijn vader heeft.

Dit inreisverbod maakt de impact van de bestreden beslissing op het privé- en familieleden veel zwaarder. Verwerende partij had de mogelijkheid om geen inreisverbod op te leggen (de bestreden beslissing is het eerste bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker werd betekend), of een inreisverbod met een kortere duur te kiezen. Desalniettemin ging verwerende partij ineens voor een inreisverbod van 8 jaar.

Conclusie

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Zoals hiervoor werd aangetoond, is er van een nauwkeurig onderzoek geen sprake.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). De proportionaliteitsoets van verwerende partij, waarbij verwerende partij zowel de ernst van het gevaar voor de openbare orde als verzoekers privé- en familieleden en banden met België verkeerd inschatte, schiet tekort. De belangenafweging gebeurde op een onzorgvuldige wijze. Verwerende partij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht.

In casu is er prima facie een privéleven en gezins- en familieleden in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte. De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door op voorbarige wijze te concluderen dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt zou zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. Verwerende partij verliest hierbij uit het oog dat het EHRM meent dat enkel zeer ernstige redenen een verwijdering van gevestigde vreemdelingen die een groot deel van hun jeugd doorbrachten in het gastland kunnen rechtvaardigen. In casu zijn deze zeer ernstige redenen niet voorhanden.

Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen

van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginnelsen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)". De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht. De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

Hierdoor begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker bewijzen van zijn integratie in België en getuigenverklaringen en bewijzen van zijn contacten met de Djiboutiaanse ambassade (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van de goede trouw, van het beginsel van de openbaarheid van bestuur, het inzagerecht binnen een redelijke termijn, het recht op een effectief rechtsmiddel en de rechten van verdediging aangezien verzoeker verzuimt concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen zou schenden.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsmaatregel kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. De bevelscomponent van de bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
(...)
3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
(...)”

Verzoeker gaat in zijn enig middel nergens in op de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie”* en betwist evenmin dat hij op 5 mei 2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden uit hoofde van drugshandel, waaruit de gemachtigde van de staatssecretaris afleidde dat verzoeker *“een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt”*. Deze motieven kunnen in beginsel volstaan om de bestreden beslissing op afdoende wijze te schragen.

2.9. Verzoeker focust zich in zijn middel nagenoeg integraal op zijn recht op privé- en gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verzoeker schetst hierbij zijn historiek, waarbij hij stelt sinds 2017 in België te verblijven, samen te wonen met zijn vader, school te hebben gelopen, gewerkt te hebben, begeleid te zijn geweest door het A. M. van CAW Antwerpen en allerhande vrijwilligerswerk te hebben verricht.

2.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

2.10.1. Verzoeker beroept zich in zijn middel weliswaar op een privé- en gezinsleven, maar er dient in de eerste plaats te worden nagegaan of dit kan worden beschouwd als ‘beschermenswaardig’ in het licht van artikel 8 van het EVRM. Dit is in wezen een feitenkwestie.

2.10.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2017 in België toekwam, vermoedelijk als minderjarige, en een verzoek om internationale bescherming indiende dat uiteindelijk aanleiding gaf tot een weigeringsarrest van de Raad van 28 september 2018 (RvV 28 september 2018, nr. 210 355). Verzoeker diende op 19 september 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die op 7 april 2021 werd afgewezen wegens het niet vervullen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden. Verzoeker doorliep gedurende zijn zesjarig verblijf in België blijkens de bijlagen bij zijn verzoekschrift enkele jaren scholing in België aan het Atheneum van Hoboken, volgde een opleiding bij het Centrum voor Leren en Werken en deed enkele activiteiten als vrijwilliger (Verzoekschrift, bijlage 2). Tevens slaagde hij er middels een DNA-analyse in aan te tonen dat hij in België bij zijn vader verbleef, die over een duurzaam verblijfsrecht in België beschikt.

2.10.3. Zoals verzoeker terecht aanstipt in zijn middel, wordt in de beslissing niet nader ingegaan op verzoekers privéleven in België.

2.10.4. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker zijn in België aangegane engagementen niet vermeldde bij het invullen van de vragenlijst op 16 maart 2023, noch bij het invullen van de vragenlijst op 11 mei 2023, zodat hij de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek kan aanwrijven. Het bestuur is immers niet automatisch op de hoogte van het opleidingstraject van verzoeker en zijn vrijwillige engagementen in het verenigingsleven.

2.10.5. Verzoeker maakte bij het invullen van de vragenlijsten enkel melding van een gezinsleven met zijn vader, hoewel niet wordt aangetoond dat er tussen deze meerderjarige gezinsleden sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het EHRM kan immers worden afgeleid dat het gezinsleven van een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met zijn ouder, slechts onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt wanneer *“further elements of dependency involving more than the normal emotional ties”* (vrije vertaling: bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden) voorhanden zijn (EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, §52). Het gegeven dat verzoeker samenwoont met zijn vader te Antwerpen en verzoekers bewering in zijn middel dat hij steeds financieel afhankelijk was van zijn vader, volstaat op dit punt niet. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers gezinsleven het volgende gesteld:

“Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 11.05.2023 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van de administratie. Betrokkene verklaart acht jaar geleden in België te zijn toegekomen. Een vaste partner heeft hij hier niet, noch minderjarige kinderen. Andere familieleden ook niet behalve zijn vader die in België recht heeft op verblijf en die regelmatig op bezoek komt in de gevangenis. Betrokkene beweert een procedure tot gezinshereniging te hebben gestart met zijn vader. Geen spoor van deze procedure is terug te vinden in zijn administratief dossier. Bovendien heeft artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen genieten niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casus is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene, die meerderjarig is, en zijn vader. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden met zijn vader wordt dan ook niet aangenomen. Zijn moeder verblijft in Djibouti, zijn zus studeert in Ethiopie. De betrokkene heeft dan ook familieleden in zijn land van herkomst bij wie hij mogelijks terecht kan.”

Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt onredelijk is of in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

2.10.6. Zoals verzoeker terecht stelt, beschermt artikel 8 van het EVRM eveneens het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). De term ‘privéleven’ omvat soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het geheel van sociale banden tussen ‘gevestigde’ immigranten en de gemeenschap waarin zij leven maken integraal deel uitmaken van het begrip *“privéleven”* in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.10.7. Wat het bewijs inzake zijn in België opgebouwde privéleven betreft, tracht verzoeker aan de hand van een aantal aanbevelingsbrieven en attesten zijn opleidingen en zijn activiteiten als vrijwilliger bij het begeleiden van sportactiviteiten en scoutskampen in 2021 en 2022 in de verf te zetten. De Raad acht verzoekers inspanningen lovenswaardig, maar zoals de raadsman van de verwerende partij ter terechtzitting aangaf, heeft het er alle schijn van dat verzoeker aanvankelijk goede intenties had, maar dat hij de pedalen sinds ongeveer een jaar volledig is kwijtgeraakt. De attesten en getuigenissen die verzoeker thans aanreikt, hebben alle betrekking op de periode tot het voorjaar van 2022. Sindsdien wordt het

parcours van verzoeker eerder gekenmerkt door contacten met politie en justitie, die culminerend in zijn aanhouding op 11 maart 2023 en zijn veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen van 5 mei 2023 wegens handel in illegale drugs. In haar nota met opmerkingen reikt de verwerende partij een aantal elementen aan uit processen-verbaal van het najaar van 2022, die volgens haar wijzen op een “onrustwekkend patroon”. De elementen die verzoeker van zijn kant aanreikt, lijken dan weer onvoldoende actueel te zijn om heden gewag te kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in België. Dit privéleven werd bovendien opgebouwd in een periode dat verzoeker slechts beschikte over een uiterst precair of zelfs helemaal geen verblijfsrecht, zodat dit slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan ressorteren.

2.10.8. Daargelaten de vraag of *in casu* kan worden gesproken van een beschermenswaardig privéleven in de zin van hogervermeld verdragsartikel, kan verzoeker geenszins worden gevolgd waar hij in zijn middel laat uitschijnen dat de bestreden beslissing zou moeten worden aanzien als een beëindiging van een voortgezet verblijf, waardoor rekening zou moeten worden gehouden met de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM en/of de door de rechtspraak ontwikkelde *Boultif* en *Üner*-richtsnoeren. Verzoeker toont immers niet aan dat hij een ‘gevestigde’ vreemdeling is, aangezien hij nooit gemachtigd werd tot een verblijf op het grondgebied. Verzoeker citeert in zijn middel in dit verband weliswaar uittreksels uit het arrest Maslov van het EHRM, maar hij verliest opnieuw kennelijk uit het oog dat het in dit arrest de situatie van een ‘*settled migrant*’ betreft (EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §§61-65), terwijl zijn situatie dient te worden aanzien als een situatie van eerste toelating, waarbij alle door hem aangehaalde toetsingscriteria weinig relevant zijn.

Ongeacht of het situaties van weigering van een voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) of situaties van eerste toelating (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68) betreft, is het wel van belang dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot de gewraakte maatregel, billijk verloopt en op passende wijze rekening houdt met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

2.10.9. Voor de interpretatie van het begrip “*bedreiging voor de openbare orde*” is het dan weer nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 11 juni 2015, Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, nr. C-554/13, §§50-52), waarin het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” in de zin van artikel 7, lid 4, van de richtlijn 2008/115/EG werd uitgelegd. Er dient te worden nagegaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat. Het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” vereist hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (*Ibid.*, §60). De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., §30). De gemachtigde van de staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wijst de Raad wel op het feit “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, § 29). Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met

de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit feit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

2.10.10. In de bestreden beslissing wordt betreffende de bedreiging voor de openbare orde die van verzoeker uitgaat het volgende gesteld:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen - verkoop, te koop aanbieden, leveren of afleveren van middelen zonder vergunning, als dader of mededader - en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 05.05.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene en zijn kompaan door de politie van Antwerpen op 11.03.2023 betrappt werden tijdens een verdachte transactie. Tijdens de interpellatie van beiden werden 22 paxons crack weggegooid. Betrokkene was in het bezit van cannabis en verpakkingsmateriaal. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationelemiddelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel Verbunden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. biz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Uit de precaire verblijfstoestand van betrokkene, de maatschappelijke impact en het lucratieve karakter van zijn misdadige gedrag kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.”

2.10.11. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er, gezien de reële en actuele bedreiging voor de openbare orde die van verzoeker uitgaat, geen positieve verplichting bestaat voor de overheid om het privé- en gezinsleven van verzoeker in België te vrijwaren en zich te onthouden van het nemen van een verwijderingsmaatregel. Verzoeker toont niet aan dat zijn persoonlijke belangen zouden opwegen tegen het algemeen belang dat erin bestaat de samenleving te beschermen tegen de verwoestende effecten van illegale drughandel.

2.11. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende werden onderzocht. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke grondslagen of verkeerde juridische overwegingen of behept zou zijn met een motiveringsgebrek. Er blijkt geen onzorgvuldigheid of kennelijk onredelijke besluitvorming. Verzoeker heeft geen schending van het redelijkheids-, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN